

Đề bài:

**Em hãy kể một
câu chuyện em (hoặc
bạn em) đã làm có
nội dung như câu
tục ngữ:**

**Có công mài sắt
có ngày nên kim.**

Bài làm 1

Thưa các bạn, câu chuyện mà các bạn đang đọc gồm hai nhân vật: tôi Triều *nú no* và bạn thân của tôi, Toàn *gà bới*. Qua biệt danh trên, các bạn đã hiểu về nhược điểm một thời của chúng tôi. Gọi là *một thời*, có nghĩa là đã qua. Vâng, những biệt danh đó đã bị chúng tôi *xóa sổ* khá gọn gàng.

Câu chuyện xóa sổ biệt danh đó bắt đầu thế này: Nhân ngày 20-11 vừa qua, lớp tôi tặng cô giáo một bó hoa lớn và một gói quà lớn. Cô giáo rất vui nhưng chỉ nhận một bông hoa rồi âu yếm nhìn chúng tôi, cười nói:

– Các em quý cô như vậy, cô rất cảm động. Nhưng cô nghĩ thế này: Từ nay cả lớp phải hứa với cô một điều: Từ nay đến hết học kì I, mỗi em phải tự sửa một khuyết điểm, nhược điểm hoặc tật xấu nó đó của bản thân, đây sẽ là những món quà quý nhất mà các em tặng cô... Các bạn có dám hứa với cô không nào?

Cả lớp đang vui vẻ, nghe lời đề nghị của cô giáo đều gãi đầu, gãi tai, nhưng rồi tất cả đều lần lượt giơ tay: Em hứa! Em xin hứa... Tôi và Toàn *gà bới* cũng giơ tay xin hứa!...

Khi vui thì hứa vậy, nhưng sau lại nghĩ lại, thấy không phải là chuyện đùa. Đã hứa thì phải làm, chứ không thể *lời nói gió bay* được. Mình có tật xấu gì nhỉ? Hai đứa chúng tôi bàn bạc với nhau, nghĩ một hồi, Toàn *gà bới* vỗ vai tôi:

– Chuyện gì cho xa xôi, cái chuyện nói ngọng của cậu đấy...

– Ừ, đúng đấy! Còn cậu làm sao xóa sổ cái biệt danh *gà bới*!...

Thế là chúng tôi đã tìm được điều cần sửa. Nhưng, thấy được tật xấu của mình là một chuyện, còn sửa như thế nào và sửa được hay không mới là điều khó. Chúng tôi đã từng nghe kể về một nhà hùng biện ngậm sỏi để chữa ngọng, hét thi cùng sóng biển để luyện giọng nói. Chúng tôi cũng nhớ đến tấm gương rèn chữ viết của Cao Bá Quát, gương tập viết của anh Kí... Thế nhưng đây là chuyện của những con người mà tên tuổi đã đi vào sử sách!... Còn bọn tôi... Không, cũng phải nghĩ cách mà sửa chứ!... Chúng tôi bàn soạn cách thức động viên nhau cùng rèn luyện.

Đầu tiên, tôi phải tập phát âm các từ ngữ có phụ âm *l, n* ở đầu. Tức thật, có mỗi câu *cái lọ nó lẩn lông lóc* mà cứ nói *cái nọ nó năn nông nốc*! Tôi phát âm thật chậm, thật chậm dần rồi nhanh dần, nhanh dần. Một lúc là cứng lưỡi, hết nói! Khi phát âm từng từ ngữ đã khá chính xác, tôi tập đọc từng bài ở sách Tiếng Việt. Mắt nhìn thấy chữ nào có *l, n*, tôi đọc chậm lại, uốn lưỡi cho đúng rồi mới phát âm. Dần dần, tôi tập đọc diễn cảm. Tôi đọc cho Toàn và nhiều lúc nó bụm miệng cười. Thế là mình vẫn còn nói ngọng!... Hơn tháng sau, nhiều lúc nghe tôi đọc, Toàn đã khen và động viên tôi xung phong đọc trên lớp. Bữa đó, thấy tôi giơ tay xin đọc diễn cảm, cả lớp trở mặt nhìn. Cô giáo ngạc nhiên mỉm cười cho tôi đọc. Lúc đầu, tôi đọc từ tốn, cố ý

xem mình có bị nói ngọng không. Rồi tôi bị cuốn hút dần vào bài văn, đọc say sưa, quên luôn cả việc mình có bị ngọng hay không... Một tràng vỗ tay tán thưởng của cả lớp vang lên... Cô giáo hết lời khen tôi và cho tôi hai điểm mười cùng một lúc!...

Cùng lúc tôi tập chữa ngọng, Toàn tập viết. Toàn mua sách tập viết lớp 1 về tập tô chữ. Cứ ba ngày tô và viết hết một cuốn. Chẳng bao lâu, số vở tập viết đã dùng xếp cao hơn gang tay. Rồi Toàn tập chép các bài chính tả, tập viết chữ thường và viết đến cứng tay mới chịu nghỉ. Toàn viết chậm, và nắn nót từng nét rồi nhanh dần, nhanh dần. Chữ viết ở nhà đã đẹp chữ viết ở lớp cũng đẹp luôn! Một kì kiểm tra vở sạch chữ đẹp, cô giáo tuyên dương Toàn và đưa vở của bạn cho cả lớp xem. Chúng tôi nhìn nhau, mồm mỉm cười, mắt ngượng.

Đây, câu chuyện sửa tật xấu của hai đứa chúng tôi là vậy. Chúng tôi đã thực hiện đúng lời hứa với cô giáo. Trước đây nhiều lúc tôi vẫn nói câu: *Có công mài sắt có ngày nên kim* nhưng sức thấm hiểu ý nghĩa của câu nói này còn hơi hợt. Qua sự việc vừa rồi, tôi đã hiểu sâu sắc hơn ý nghĩa của câu tục ngữ đó.

(Dẫn theo Đặng Mạnh Thường)

Bài làm 2

Nguyễn Ngọc Kí tập cắt chữ bằng chân

Sau giờ thủ công hôm ấy, về nhà tôi suy nghĩ mãi. Chẳng lẽ mình chịu cái môn cắt chữ này thật ư? Không! Các bạn cắt được, sao mình lại không cắt được ư? Tôi nghĩ lại nên lại lục giấy, kéo ra ngồi tập. Nhưng rồi tập mãi, tôi vẫn không sao cầm được kéo. Thấy nản quá, tôi liền vợ luôn cả dao kéo vút vào một xó.

Giữa lúc ấy. Tôi bắt chợt lên tấm ảnh Bác treo giữa nhà. Tôi vụt nghĩ là sắp đến ngày sinh nhật Bác, thảo nào gần một tháng nay trường tôi đã phát động phong trào *Thi đua học tập và lao động thật tốt để lấy thành tích mừng sinh nhật Bác*. Ngày sinh nhật của Bác sắp đến mà tôi vẫn chưa có một thành tích nào để mừng thọ Bác cả. Đúng rồi, tôi phải tiếp tục tập cắt chữ bằng được. Và tôi sẽ cắt một câu khẩu hiệu: *Hồ Chủ tịch muôn năm* để dán dưới ảnh Bác giữa nhà kia.

Thế là ngay buổi chiều ấy ăn cơm vừa xong, tôi lại lấy giấy, kéo ra ngồi tập cắt. Nhưng tập mãi vẫn chưa cắt được chữ nào. Tôi trách mẹ tôi mua kéo cùn quá nên cắt không đứt giấy. Tôi bỏ vào giường nằm khóc. Bố tôi phải cầm chiếc kéo đi mài. Trông chiếc kéo sáng loáng, tôi lại ngồi dậy cắt tiếp, lần này tôi tin là sẽ được. Không ngờ giấy vẫn trượt đi không đứt. Tôi biết không phải tại kéo mà do chân mình cầm quá ngờ nghệch làm hai lưỡi kéo không xít lại với nhau nên không đứt. Tôi không cầm kéo bằng chân nữa. Tôi đổi sang lỏng một mắt kéo vào ngón chân cái và ngón chân trỏ, còn mắt

kia để tựa xuống phản. Tôi bẻ cong hai lưỡi kéo cho sát lại với nhau, chân phải cầm kéo, chân trái cầm giấy. Chà, thế là được rồi! Tôi cắt thành chữ H, chữ T và chữ N nữa.

Chưa từng cắt và dán một chữ nào bao giờ; nay phải cắt và dán cả một khẩu hiệu quả là khó khăn và bở ngỡ vô cùng. Từ cách gấp, cách cắt và nét to, nhỏ tôi mày mò xem mãi ở các chữ in mẫu mới tìm được. Ngồi cắt, thỉnh thoảng ngược lên ảnh Bác tôi lại thấy như Bác thăm nhắc tôi cắt thật đẹp. Tôi cẩn thận đưa nét kéo lên từng tí một. Khó nhất là cắt đến các chữ có nét vòng như chữ O. Khi lượn kéo theo những nét ấy, ngón chân tôi thường bị chuột rút co quắp, đau điếng. Nhiều chữ cắt gần xong, tôi lại làm rách mất. Tôi có ý định thôi không cắt chữ có nét vòng theo kiểu bình thường nữa. Tôi định cắt chúng theo kiểu chữ vuông, vì như vậy tôi sẽ toàn được cắt chúng theo nét thẳng cả. Ồ, không được. Trông chữ nào cũng vuông vức chành chạnh thật chán quá! Đã định cắt khẩu hiệu mừng ngày sinh nhật của Bác mà lại xấu như thế thì còn ra gì nữa. Nghĩ vậy, tôi lại tập cắt các chữ có nét tròn theo kiểu bình thường.

Nhiều lần đã cắt và dán xong, nhưng chỉ một chữ dán lệch, tôi cũng bỏ đi cắt lại. Thành ra mãi mê suốt một tuần tôi mới hoàn thành câu khẩu hiệu... Mỗi lần đi học, về đến cửa, nhìn thấy chiếc khẩu hiệu đó tôi lại thấy Bác như đang mỉm cười âu yếm nhìn tôi và bảo tôi: *Cố gắng nữa lên cháu nhé!*

(Nguyễn Ngọc Kí – Trích Những năm tháng không quên)